

Carl Rasmussens sidste breve fra Grønland

Sommer og efterår 1893

Tekst og musik:
Karsten Hermansen 2021

Forspil: takt 25-32

Baritone

1. Er der en vej, som jeg kan van-dre ad? Er der et sted, hvor

B

7
jeg kan væ - re glad? Ver - den er vold - som og stil - ler sto - re krav.

B

13
Lå jeg mon bedst i min grav? Ver - den ser mig ik - ke

19

B

trods de man-ge blik - ke. Mør - ket slår ring om hå - bet. Grøn-land med

26

B

him-mel-ly-set, stor - hed og kul-de-gy-set. Hø - rer I rå - bet?

1. Er der en vej, som jeg kan vandre ad?
Er der et sted, hvor jeg kan være glad?
Verden er voldsom og stiller store krav.
Lå jeg mon bedst i min grav?

Verden ser mig ikke
trods de mange blikke.
Mørket slår ring om håbet.
Grønland med himmellyset,
storhed og kuldegysset.
Hører I råbet?

2. Alle de stærke bruger deres magt,
trykker enhver, som tøver lidt forsagt.
Stærke vil svælge i magtfuldkommenhed,
svage er slet ikke med.
Hvor står jeg i verden?
Hvorhen går min færden?

Skal jeg gå rundt i blinde?
Skal jeg blot stå i stampe?
Lade de andre trampe?
Skal jeg forsvinde?

3. Jeg tager bort, men kender ingen vej.
Jeg bukker under. Hør nu! Hør på mig!
Dresden, Berlin og München er måske
byer, jeg nok burde se.
Marstal-tiden ender,
ingen fremtid kender.
Læs nu i mine breve!
Lev vel, I mine kære!
Her kan jeg ikke være.
Kan ikke leve.